

Publicerad 2005-10-13 19:20 av gultparaply
september spred sig som tunn frost i min kropp

1,0

karva gråten ur min kropp

detta fjärlshjärta med svarta vingar som är alldeles
alldeles för stora och tunga som försöker fladdra
förgäves i mitt bröst men som krampar ner till
en svart hög av tyll
som inte får vara ifred länge innan saxarna kommer och
undrar lite artigt om de kan få trasa sönder den

jag skälver och flimrar som fiberglas
sedan gör de det ändå

1,1

himlen är ett flagnande nagellack
och stjärnorna är stenar
och jag stenas för alla de gånger jag ryckt vingarna
av fjärilen när den försökt resa sig
liten kropp, tunga vingar
och hur jag somnade varje gång efter att jag
förnekat den

1,2

slit loss natten från mina ögon
låt den rasa som kristaller och kol till marken
och fimpa den sen
släck den

1,3

ljuset använder mig som ögonfransar
och river mig i buken tills det blir
silhuetter på marken som
fotograferna tycker om

1,4

soluppgången sparkar mig i mellangärdet,
soluppgången är en tjej och det sägs att hon inte kan våldta mig,
men hon kan rikta sina sparkar väl
alla gånger jag tappat bunken med bensin som jag

tänkt hålla över henne
hon lämnar mig alltid kippandes efter mänsklighet
på ett kontor där varje
skrivbord
sakta tynar bort i feber

1,5
morgonen
jag kräks bläck över henne
och hennes kläder blir fläckiga
av ord hon aldrig känt förut
hon tar dem på tungan,
tycker de smakar lite som rödljus gör
över asfalten innan bilarna kommer och
spräcker det sköra

1,6
hon köpte ut poesi som sprit till mig
hon köpte ut poesi som sprit
men minderåriga får inte dricka sprit
minderåriga får inte dricka sprit
det slutar alltid med att jag snurrar framåt längs en gata,
eller bakåt ibland
med hundratals metaforer i min famn
som jag tappar när jag ska leta fram nyckeln hem

blodet på verandan nästa morgon

1,7
här, rista in oktober i min handflata
jag lovar jag ska ta hand om höstlöven väl,
de ska få falla hur de vill
som röda ädelstenar som slitit sig från fjärilsvingarna eller som
snövit poesi så ren att inte ens kontoren i centrum skulle neka den
att sitta och rämna på deras skrivbord

1,8
hösten är prostituerad och min inatt
och ljudet av hans lövklänning när den rivs isär
ljuder över hela staden

som ett mycket stilla och stumt sätt

att slå någon medvetslös.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren gultparaply med Poeter.se id #3165 innehar upphovsrätten